

měsíčně 500 Kč a také nečiní více, než třetinu mzdy, podléhá exekuci. Oba povinní, jak z dopisu cihlářských závodů patrno, vydělali za květen 1930 1.546 Kč a za dobu od 1. do 21. června 1930 1.082 Kč, tedy více než po 1.000 Kč a podléhá proto, což více jest, exekučnímu zabavení. Nebylo proto lze návrhu povinných na zrušení exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř. vyhověti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Podle § 1 odstavec první zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. může ze služebních platů osob zaměstnaných ve službách veřejných nebo soukromých jakéhokoliv druhu, zejména také z mezd týdenních a denních býti exekucí zabavena nebo zajištěna jen jedna třetina, vždy však tak, že musí zůstat dlužníku volným roční příjem 6.000 Kč. Tento zákon byl vydán ve prospěch dlužníka, účelem jeho jest, by stanovené existenční minimum bylo dlužníku pro vydržování rodiny za všech okolností zachováno, by nebylo exekucí zasaženo. Náazor projevenému v napadeném usnesení, že při osobách ne stále zaměstnaných — jde o sezonní dělníky — sluší přípustnost exekuce posuzovati podle platebních lhůt, v nichž dlužník plat nebo mzdu bere a, pokud tyto jeho příjmy přesahují poměrnou část ze 6.000 Kč, na platební lhůtu připadající, lze je exekučně zabavit, nelze přisvědčiti, neboť názor ten odporuje duchu a účelu zákona, a takovým postupem zaměstnanec snadno by mohl přijíti alespoň částečně o výhody zákonem mu poskytnuté. Nemá-li sezonní dělník jiný příjem, než co vydělá v sezoně, musí si vydání v měsících, kdy pracuje, zařídit tak, by mu zbylo na měsíce, kdy bude bez práce, bez výdělku. Jest vycházeti ze zjištění soudu první stolice, jež nebylo vymáhající věřitelkou v rekursu napadeno, že celková mzda Jana a Josefy H-ových u cihlářských závodů u každého z nich ani v roce 1930 nedosahuje 6.000 Kč. Že povinní mají kromě toho ještě jiný příjem na mzdě, nebylo vymáhající věřitelkou ve vyjádření o návrhu povinných na zrušení exekuce tvrzeno, a také v rozsudku vychází vymáhající věřitelka jen z jediného jejich příjmu u cihlářských závodů.

Čís. 10599.

Zákon ze dne 27. ledna 1922, čís. 33 sb. z. a n., o užití dopravních cest a nemovitostí pro telegrafy.

Povinnost uvědomiti telegrafní správu o zamýšlených pracích na nemovitosti má jen vlastník nebo uživatel nemovitosti, nikoliv ten, kdo nakládá s nemovitostí jen fakticky (podnikatel).

(Rozh. ze dne 6. března 1931, R I 34/31.)

Československý stát domáhal se na žalované firmě náhrady škody, ježto zaměstnanci poškodili při stavbě vodovodu kabel telefonního ve-

dení. Žalobu opíral žalobce jednak o to, že žalovaná nezpravila poštovní orgány telegrafní správy před počítím vykopávek a vodovodních prací o tom, kde se budou konati, jakž bylo její povinností, a ručí podle ustanovení § 3 zákona ze dne 27. ledna 1922, čís. 33 sb. z. a n. za škodu způsobenou žalobci, jednak o ustanovení § 1315 obč. zák., poněvadž žalovaný použil k opatření svých věcí nezpůsobilé osoby. *P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e* žalobu zamítl. *D ů v o d y*: § 3 čís. 4 zákona ze dne 27. ledna 1922, čís. 33 sb. z. a n. ustanovuje, že telegrafem nemá býti správě veřejného statku a vlastníku neb uživateli soukromé nemovitosti zabráněno, by volně nenakládali s nemovitostí, ji měnili, na ní stavěli a pod. Kdyby snad tím mohl býti nějak ohrožen telegraf nebo telegrafní provoz, má ten, kdo nakládá s nemovitostí užitou pro telegraf, povinnost, uvědomiti telegrafní správu o zamýšlených pracích, vyjímajíc nebezpečí v prodlení, nejméně čtyry týdny před jejich počítím, pokud se týče nahraditi telegrafní správě škodu, kterou jí způsobil. Jest zjištěno, že při kopání vodovodu dělníkem žalované strany byl poškozen kabel, který byl zakopán v okresní silnici, a to na místě, kde postranní silnice ústí do hlavní silnice. Jest dále zjištěno, že žalovaná strana nebyla nikým vyrozuměna, že jest na tomto místě v okresní silnici kabel. Podle § 3 cit. zák. má ten, kdo nakládá s nemovitostí, užitou pro telegraf, povinnost uvědomiti telegrafní správu, chce-li tam provést změny. Poněvadž se poškození stalo na veřejném statku, na okresní silnici, mělo se státi vyrozumění jen správou veřejného statku, nikoli žalovanou stranou, která nemá právo nakládati veřejným statkem. Žalovaná strana podle § 3 zák. čís. 33/1922 neručí. Ani důvodu závazku podle § 1315 obč. zák. tu není, poněvadž žalované nebylo dokázáno, že užila k opatření svých věcí nezdatného dělníka. *O d v o l a c í s o u d* zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, znovu jednal a rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v *d ů v o d e c h*: Odvolací soud připojuje se k názoru žalované strany, že zákonem ze dne 27. ledna 1922, čís. 33 sb. z. a n. byla vytvořena zákonná služebnost k tíži majitele pozemku. Avšak autentický text § 3 (4) nelze vykládati tak úzce, jak to činí napadený rozsudek v souhlasu se žalovanou stranou. Slovo »nakládati« nemá jen význam právního nakládání s pozemkem, nelze jím vyloučiti skutečnou změnu na pozemku. Tento názor má oporu i v tom, že by vlastník, který práce, jež vedly k poškození telegrafu, nepodnikl, o nichž po případě ani nevěděl, přes to musil ručiti za poškození, kdežto ten, kdo práce podnikl a při tom poškodil telegraf, by přímo neručil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu; uznáv správným názor odvolacího soudu, že řízení jest doplniti v jiné otázce, o niž tu nejde, uvedl však dále v

d ů v o d e c h:

Mylný jest právní výklad, který odvolací soud dává ustanovení § 3 odst. (4) zákona čís. 33/1922, že totiž slova zákona »ten, kdo nakládá

s nemovitostí užitou pro telegraf« nelze omezovati jen na t. zv. právní nakládání vlastníka neb uživatele s pozemkem, nýbrž, že jest jimi rozuměti jakékoli nakládání s pozemkem, třebas jen faktické nakládání osobou třetí. Odvolací soud především přezírá, že zákon čís. 33/1922 upravuje právní poměry mezi státní telegrafní správou, k zařizování a udržování telegrafů zmocněnou (§ 1 zákona) a osobami, jichž soukromých zájmů se zřizováním telegrafů dotýká (§ 3 odst. (1) zákona). V § 3 odst. (4) označuje zákon jako takové osoby též vlastníky a uživatele soukromých nemovitostí a stanoví, že zřízením telegrafů nemá jim býti bráněno, by volně s nemovitostí nenakládali, ji neměnili a na ní nestavěli a pod., a v následující hned větě dodává zákon: »Kdyby snad tím mohl býti nějak ohrožen telegraf neb telegrafní provoz, má ten, kdo nakládá s nemovitostí, užitou pro telegraf, proti telegrafní správě povinnost ji uvědomiti o zamýšlených pracích« (§ 3 odst. (4) čís. 1 zák.). Odvolací soud při výkladu slov, »kdo nakládá s nemovitostí« přehlédli souvislost těchto slov s předcházející větou a jen vytržením těchto slov z celé souvislé skladby § 3 odst. (4) zákona a jejich odděleným výkladem dospěl k nesprávnému jich posouzení. Vždyť již ze slov kdyby snad »tím« atd. jest patrné, že tato věta jest vázána s větou předcházející, ve které slovo »tím« jest vyloženo jako volné nakládání s nemovitostí, její změna i zastavení vlastníkem nebo uživatelem nemovitosti, jimž právě zákon v první větě § 3 odst. (4) tato práva vyhrazuje. Jen títo mají povinnost uvědomiti telegrafní správu o zamýšlených pracích na nemovitosti (§ 3 odst. (4) čís. 1) a jen jim zákon v § 3 odst. (4) pod čís. 2 a) ukládá povinnost k náhradě škody za podmínek v § 3 odst. (4) čís. 2 a) vytčených, což plyne i z dalších ustanovení § 3 odst. (4) čís. 2 pod b) a c), jež zase mají na mysli jen vlastníky nebo uživatele nemovitosti. V souzené věci však jest žalována podnikatelská firma, jež není ani vlastníkem ani uživatelem nemovitosti, stížená telegrafním zařízením, na niž prováděla jen práce, k nimž byla smlouvou zjednána, tedy jako osoba třetí, na niž však předpis § 3 odst. (4) vůbec nedopadá, a názor odvolacího soudu v této otázce jest právně mylný.

Čís. 10600.

Za den podání návrhu na placení výživného manželskému dítěti jest pokládati již den, kdy návrh učinila u soudu matka dítěte, nikoliv teprve den, kdy se napotom k tomuto návrhu připojil kolisní opatrovník dítěte.

(Rozh. ze dne 6. března 1931, R I 140/31).

Matka dítěte navrhla dne 14. prosince 1929 protokolárně na soudě, by bylo manželskému otci dítěte uloženo platiti dítěti výživné. Tento návrh později doplnila a opatrovník dítěte pak k němu přistoupil. S o u d první stolice uložil otci platiti výživné počínajíc dnem 14. prosince 1929. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil a uvedl